

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobce: **Ing. E. K.**, bytem, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2016, č.j. X ve věci starobního důchodu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce napadl žalobou rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2016 (vypravené dne 24. 8. 2016), č.j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla námítky proti svým prvostupňovým rozhodnutím č. I a č. II, č.j. X ze dne 6. 6. 2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí I a II“) a tato rozhodnutí potvrdila.

Prvostupňovým rozhodnutím I. žalovaná upravila ode dne **13. 10. 2014 do 31. 10. 2014** žalobci starobní důchod na částku 7425 Kč měsíčně, a to podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. d) a c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) a s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 883/2004“). Tímto rozhodnutím bylo ve smyslu § 56 odst. 1 písm. c) a d) ZDP vydáno nové rozhodnutí místo rozhodnutí č. I ze dne 3. 6. 2015, č.j. X, jímž bylo původně rozhodnuto o zvýšení procentní výměry ode dne 13. 10. 2014 o celých 297 Kč, tj. nebyl proveden nový výpočet výše procentní výměry starobního důchodu s novým dílčením. Důvodem zvýšení starobního důchodu, resp. jeho procentní výměry byla skutečnost, že žalobce ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 ZDP po dobu zastavení výplaty důchodu, tj. od 15. 7. 2014 do 12.

10. 2014, získal 90 dnů doby pojištění. Zvýšení procentní výměry podle ustanovení § 34 odst. 2 ZDP za 90 dnů doby pojištění získaných po vzniku nároku na starobní důchod podle ustanovení § 29 odst. 1 ZDP o 1,5 % výpočtového základu ve výši 19 754 Kč bylo stanoveno v částce 297 Kč. Procentní výměra důchodu byla tedy zvýšena z 6365 Kč na 6662 Kč měsíčně. Celková výše starobního důchodu žalobce ode 13. 10. 2014 byla původně stanovena ve výši 7595 Kč. Nově provedeným výpočtem zvýšení procentní výměry žalovaná dospěla k závěru, že vypočtené zvýšení procentní výměry za dodatečně získanou dobu pojištění v délce 90 dnů (297 Kč) je třeba podílit poměrem české doby pojištění (zvýšené o 90 dnů) vůči celkové době pojištění s přičtením 90 dnů (17786 dnů), takže výsledné zvýšení procentní výměry činí 120 Kč a výsledná výše procentní výměry starobního důchodu činí 6485 Kč. Starobní důchod tak od uvedeného data měl činit 7425 Kč měsíčně, a nikoliv 7595 Kč měsíčně.

Prvostupňovým rozhodnutím II. žalovaná rozhodla podle ustanovení § 37 odst. 1 a ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) a d) ZDP a s přihlédnutím k nařízení č. 883/2004 o tom, že žalobci náleží ode dne **28. 2. 2016 do 29. 2. 2016** výplata starobního důchodu v plné výši. Starobní důchod činil podle tohoto rozhodnutí 8237 Kč měsíčně. Důvodem vydání tohoto rozhodnutí byla skutečnost, že v době od 1. 11. 2014 do 27. 2. 2016 žalobce nepobíral starobní důchod a zároveň vykonával výdělečnou činnost, a proto žalovaná rozhodla o zvýšení procentní výměry starobního důchodu. Žalobce dosáhl pět ucelených období po 90 dnech, což znamená navýšení 7,5 % výpočtového základu, přičemž zůstatek 34 dnů zůstal nezohledněn. Zvýšení procentní výměry bylo vypočteno na 1482 Kč, přičemž tato částka byla podílčena poměrem české doby (7626 dnů) a celkové získané doby pojištění (18270 dnů). Původní procentní výměra starobního důchodu byla zvýšena o částku 619 Kč (§ 34 odst. 2 ZDP s přihlédnutím k čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004). Zvýšení starobního důchodu náleží žalobci až od data uvolnění výplaty starobního důchodu, které bylo prvostupňovým rozhodnutím II. provedeno na dobu ode dne 28. 2. 2016 do 29. 2. 2016.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí se žalovaná zabývala přezkumem prvostupňových rozhodnutí v plném rozsahu včetně uplatněných námitek. K jednotlivým námitkám žalobce uvedla následující zdůvodnění.

K první skupině námitek mířících proti závěru žalované (obsaženému mj. v dopise ze dne 17. 6. 2016), že doba pobírání starobního důchodu v plné výši se současným výkonem výdělečné činnosti se do dob pojištění nezapočítává, žalovaná uvedla, že tento názor je zcela v souladu s právní úpravou. Žalobce vykonával v době od 22. 2. 2013 do 14. 7. 2014 a v době od 13. 10. 2014 do 31. 10. 2014 výdělečnou činnost, a přitom pobíral starobní důchod v plné výši. K této době lze při stanovení zvýšení starobního důchodu podle ustanovení § 34 odst. 4 ZDP, tedy nikoliv pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu podle ustanovení § 34 odst. 2 ZDP, které bylo v prvostupňových rozhodnutích I a II aplikováno. Do doby pojištění se tato doba nezapočítává, a tudíž se ani nevykazuje v osobním listu důchodového pojištění. Za období od 22. 2. 2013 do 15. 2. 2014, tzn. ucelené období 360 dnů výdělečné činnosti při pobírání starobního důchodu, byl žalobci zvýšen starobní důchod rozhodnutím ze dne 26. 6. 2014,

č.j. X. Za období od 16. 2. 2014 do 14. 7. 2014 a od 13. 10. 2014 do 31. 10. 2014 zvýšení podle § 34 odst. 4 ZDP nebylo možno poskytnout, jelikož se zatím nejedná o ucelené období 360 dnů.

K námitkám žalobce směřujícím k rozdílnosti postupu žalované, v jeho případě od obdobné důchodové věci jeho manželky Ing. D. K. (rozhodnutí žalované ze dne 23. 3. 2016, č.j. X) žalovaná poukázala na povinnost mlčenlivosti zaměstnanců orgánů sociálního zabezpečení, s nimiž se seznámili při plnění úkolů orgánů sociálního zabezpečení nebo v přímé souvislosti s nimi (§ 14 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů). Žalovaná tedy nemohla v daném řízení o námitkách nijak zveřejňovat, komentovat či jinak využívat údaje vztahující se k jinému řízení s jiným účastníkem řízení, pokud k tomu nemá výslovný písemný souhlas tohoto jiného účastníka řízení. V souhrnu vyhodnotila žalovaná vznesené námitky proti prvostupňovým rozhodnutím jako nedůvodné, a proto je zamítla a prvostupňová rozhodnutí potvrdila.

III. Žaloba

V žalobě a jejím doplnění ze dne 31. 10. 2016 žalobce především uvedl, že žalovaná vůbec neodpověděla na jeho námitky týkající se nesprávného dílčení základních výměr důchodového pojištění. Vůči odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce namítl, že je nedostatečné, neboť žalovaná argumentuje pouhými odkazy na zákonná ustanovení, aniž by je jakkoliv hodnotila.

Žalovaná vůbec nevzala v potaz podstatu námitek, tzn. námitky proti nesprávnému dílčení. U dílčení podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 je nutno vždy používat v čitateli zlomku všechny doby důchodového pojištění v ČR a ve jmenovateli všechny doby důchodového pojištění v ČR a ostatních státech EU. Důchodové pojištění je pořád stejné, jde-li o dobu pojištění po nároku 1, anebo po nároku 3. Podle názoru žalobce nelze tyto doby pro účely výpočtu dílčení podle nařízení 883/2004 oddělovat. U zvýšení dílčího důchodu při přepočtu k požadovanému datu se musí vždy promítnout dvě složky: zvýšení podle příslušných odstavců § 34 ZDP (je-li dosažen odpovídající počet dnů), ale také zvýšení odpovídajícímu zlepšenému dílčímu zlomku zahrnujícímu všechny doby důchodových pojištění. Není možné tvrdit, že některá z prokázaných dob důchodového pojištění v ČR se do celkové doby důchodového pojištění v ČR nezapočítává.

Konkrétně a podrobněji žalobce namítl, že žalovaná měla vzít v potaz související případ manželky žalobce, kdy se podle jeho názoru jednalo o metodicky zcela identický případ, přičemž v odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla v podstatě shodný názor ohledně výkladu sporné otázky, jako má žalobce. Toto rozhodnutí žalobce předložil soudu jako přílohu žaloby. Poukázal v tomto ohledu na zásadu legitimního očekávání. Tuto zásadu porušila žalovaná již v prvostupňovém rozhodnutí I tím, že změnila své předchozí rozhodnutí ze dne 3. 6. 2015 v dané věci, přičemž zároveň ponechala v platnosti předchozí rozhodnutí ze dne 26. 6. 2014, č.j. X, které je založeno na stejné metodice výpočtu důchodu jako žalovanou změněné rozhodnutí ze dne 3. 6. 2015. Žalovaná tedy použila pro identický výpočet důchodu až tři různé metodiky výpočtu důchodu.

Ohledně hmotněprávní stránky věci žalobce tvrdil, že výpočet žalované je nesprávný v tom, že a) žalovaná dílčí základní výměru důchodu neúplnou dobou pojištění

v ČR; a b) procentní výměru důchodu počítá nesprávnou metodikou (nesprávný výpočet teoretické výše dávky podle komunitárního práva) a dílčí ji neúplnou dobou žalobce pojištění. Konkrétně k oběma vytýkaným vadám žalobce uvedl, že stran procentní výměry žalovaná dílčí nově vypočítanou teoretickou výši dávky podle komunitárního práva zlomkem tvořeným poměrem celkové doby (k danému datu) získané v českém důchodovém pojištění k celkově získané době důchodového pojištění (k danému datu) získané ve všech příslušných státech EU, tj. stejným zlomkem a vypočte dílčí výši důchodu. Žalobce dále odkázal na čl. 52 nařízení č. 883/04 a uvedl, že dílčení dávek se má provádět tak, že v čitateli zlomku mají být všechny doby pojištění v ČR, a ve jmenovateli suma všech dob pojištění ve všech státech EU (v případě žalobce ČR, SR a Finsko. To žalovaná neučinila, neboť dílčila základní výměru důchodu neúplnou dobou pojištění v ČR, tedy nezapočítala všechny doby pojištění v ČR (jak jsou uvedeny v osobním listu důchodového pojištění ze dne 16. 9. 2016), neboť použila k dílčení pouze tzv. „doby pojištění po nároku 1“ (tj. podle § 34 odst. 2 ZDP), a nikoliv „doby pojištění po nároku 3“, jakkoliv přitom je zřejmé a evidentní, že v obou případech se jedná o zcela stejné důchodové pojištění a za obě doby platí žalobce stejné důchodové pojištění. Pro účely nového dílčení k danému datu podle nařízení č. 883/04 je však nutné použít všechny doby pojištění. Případné procentuální navýšení důchodu podle českého práva souvisí s dílčením pouze tak, že procentuální navýšení se přičte k původní výši důchodu a tento součet (tzn. teoretická dávka) se dílčí zlomkem v čitateli, kde jsou sečteny všechny doby pojištění v ČR, a ve jmenovateli všechny doby pojištění všech států EU, v nichž žalobce pracoval a platil si pojištění, a to ve smyslu zásady rovnosti nakládání s dobami. Nesprávnost postupu žalované spočívá i v tom, že stejnou neúplnou dobou pojištění žalovaná dílčí nejen procentní výměru důchodu, ale také jeho základní výměru, která nemá s procentuálním navýšením nic společného. Při výpočtu teoretické dávky platí, že tato se rovná dávce, na kterou by dotyčná osoba měla nárok, pokud by všechny doby pojištění získané podle právních předpisů členských států byly získány podle českých předpisů. Při jejím výpočtu měla žalovaná vyjít z původní nedílčené výše výpočtového základu k datu přiznání důchodu. K tomu měla žalovaná postupně přičíst nedílčená zákonná navýšení procentuální výše důchodu. Žalobce v poslední části žaloby předestřel svůj vlastní výpočet starobního důchodu ke dni 28. 2. 2016, kde podle jeho názoru mělo v prvostupňovém rozhodnutí II být rozhodnuto o tom, že dílčený starobní důchod ke dni 28. 2. 2016 činí 8797 Kč, a v prvostupňovém rozhodnutí č. I mělo být rozhodnuto metodicky obdobně s použitím numerických dat adekvátních k datu 13. 10. 2014.

IV. Vyjádření žalované

V prvé řadě žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné, neboť je z něho zcela zřejmé, kdo je jeho adresátem, jakým způsobem bylo rozhodnuto a jak se rozhodnutí dotýká práv žalobce. Rovněž i výrok napadeného rozhodnutí je jednoznačný a jasně oddělen od odůvodnění. Samotné rozhodování o žádosti žalobce vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu v rámci správního řízení, což znamená, že byly shromážděny důkazy prokazující nárok žalobce. Námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, tak žalovaná považuje za neopodstatněnou. Co se týká námitky žalobce ohledně nepřihlídnutí žalované k případu jeho manželky, zde žalovaná setrvává na svém postoji vyjádřené v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K námitkám žalobce směřujícím proti výpočtu výše jeho starobního důchodu s odkazem jak na vnitrostátní, tak na koordinační předpisy, žalovaná předně odkázala na zákonná ustanovení, v jejichž intencích byla výše starobního důchodu žalobce upravena.

Mezi účastníky řízení je nesporným zjištěním, že žalobci byl od 17. 8. 2011 přiznán starobní důchod se zřetelem k nařízení č. 883/2004 podle poměru dob získaných v České republice k celkově získané době (dále jen „dílčí starobní důchod“) podle ustanovení § 61 odst. 1 ZDP. Na základě požadavku žalobce – tedy čistě z jeho vůle – pak bylo rozhodnuto o změně data přiznání tohoto důchodu, a to z původního data 17. 8. 2011 na nové datum přiznání dílčího starobního důchodu od 22. 2. 2013. Jelikož byl žalobce nadále výdělečně činný a pobíral dílčí starobní důchod, došlo od 16. 2. 2014 k jeho úpravě podle ustanovení § 34 odst. 4 ZDP, což znamená, že dílčí starobní důchod byl zvýšen za 360 dnů o 0,4 % výpočtového základu. K tomu žalovaná obecně uvádí, že při takovéto úpravě se zpravidla nevyhotovuje osobní list důchodového pojištění, neboť důchodci je souběžně vyplácen dílčí starobní důchod, a proto se částka zvýšení nedílčí. Od 15. 7. 2014 do 12. 10. 2014 se žalobce vzdal výplaty dílčího starobního důchodu, takže při jeho uvolnění od 13. 10. 2014 nový osobní list důchodového pojištění již obdržel, a to s nově dohodnovenou dobou pojištění po nároku od 15. 7. 2014 do 12. 10. 2014. V tomto případě se úprava důchodu provádí za další výdělečnou činnost podle ustanovení § 34 odst. 2 ZDP, tj. za každých 90 kalendářních dnů (bez vyloučených dob) náleží zvýšení o 1,5 % výpočtového základu, které však již podléhá celkovému dílčení, tzn. úpravě podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004. Od 1. 11. 2014 měl žalobce opět zastavenou výplatu dílčího starobního důchodu z důvodu další výdělečné činnosti, a to opět na vlastní žádost. Ke dni 28. 1. 2016, kdy požádal o úpravu důchodu podle ustanovení § 34 odst. 2 ZDP, se starobní důchod nevyplácel, proto se úprava důchodu neprovedla. Na dobu od 28. 2. 2016 do 29. 2. 2016 si žalobce nechal dílčí starobní důchod vyplatit, aby obdržel výplatu jednorázového příspěvku ve výši 1 200 Kč, přičemž ve výši uvolněného starobního důchodu na dva kalendářní dny byla realizována i úprava podle ustanovení § 34 odst. 2 ZDP, a to ke dni 28. 2. 2016. Od 1. 3. 2014 dosud není výplata důchodu opět prováděna z důvodu výkonu výdělečné činnosti žalobce.

Rozdíl mezi ustanovením § 34 odst. 2 ZDP a ustanovením § 34 odst. 4 ZDP je v tom, že při nepobírání důchodu se při úpravě započte i doba pojištění, ale pokud je důchod pobírán, pak dochází pouze ke zvýšení procentní výměry. S ohledem na výše zjištěný skutkový stav žalovaná postupovala zcela v souladu s platnými českými zákonnými předpisy s přihlédnutím k nařízení č. 883/2004, není si vědoma žádného pochybení, a soudu tak navrhla zamítnutí žaloby.

V. Replika žalobce

Žalobce znovu vyjádřil své přesvědčení, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K námitce porušení zásady legitimního očekávání se žalovaná nevyjádřila vůbec. V tomto ohledu žalobce odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 50/2009.

V další části své repliky žalobce poukázal na to, že legitimním cílem jeho žádostí bylo zvýšení jeho důchodu souběhem pracovní činnosti a důchodu. Aby žalobce zjistil, jakým způsobem žalovaná důchod počítá, byl nucen podat několikrát žádost o úpravu. Přes tuto snahu není jeho situace ani po téměř čtyřech letech. Znovu popsal vývoj svých

řízení o úpravě důchodu, zastavení výplaty a její obnovení v letech 2014 – 2016. Vysvětlil, že rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2014 odpovídalo jeho očekávání, neboť žalovaná důchod nedílčila. Proto setrval při zastavení výplaty důchodu až na dobu 4 x 90 dnů. Proto si podal žádost o opětovný přepočítání důchodu ze dne 12. 11. 2015. O ní bylo rozhodnuto rozhodnutími ze dne 6. 6. 2016, jejichž výsledkem byla výše důchodu výrazně nižší oproti legitimnímu očekávání žalobce vzhledem k předcházejícím rozhodnutím žalované.

K osobnímu listu důchodového pojištění žalobce vydanému k datu 13. 10. 2014 žalobce připomněl, že původní rozhodnutí žalované k tomuto datu žádný OLDP neobsahovalo a nebyl k tomu ani důvod, neboť žalovaná tuto úpravu nedílčila. OLDP byl připojen až k prvostupňovému rozhodnutí ze dne 6. 6. 2016. Ve zbytku žalobce zopakoval své žalobní argumenty s tím, že jejich gros vztáhl k nesprávnému výkladu čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) č. 883/04. Žalobce v souhrnu považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, a proto setrval na svém žalobním petitu, přičemž vyjádřil výslovný souhlas k rozhodnutí věci bez nařízení jednání.

VI. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Žalobci byl původně přiznán český dílčí starobní důchod rozhodnutím ze dne 16. 1. 2013 se vznikem nároku ode dne 17. 8. 2011, avšak na základě žádosti o změnu data přiznání žalovaná v rámci rozhodnutí o námitkách ze dne 23. 10. 2013 rozhodla o tom, že žalobci se přiznává starobní důchod se vznikem nároku ke dni 22. 2. 2013.

Na základě rozhodnutí ze dne 26. 6. 2014 došlo ke zvýšení starobního důchodu ode dne 16. 2. 2014 na 7298 Kč měsíčně, a to podle ustanovení § 34 odst. 4 ZDP. Jednalo se o úpravu výše starobního důchodu za dobu souběžné výdělečné činnosti při pobírání starobního důchodu. Procentní výměra starobního důchodu byla počítána jako zvýšení za 360 dnů o po vzniku nároku na starobní důchod o 0,4 % výpočtového základu, tj. o 80 Kč výše ($6285 + 80 = 6365$ Kč).

Na základě žádosti žalobce ze dne 14. 7. 2014 došlo rozhodnutím ze dne 6. 8. 2014 k zastavení výplaty starobního důchodu od 15. 7. 2014 a k uvolnění výplaty starobního důchodu ode dne 13. 10. 2014. Na to žalobce opět reagoval žádostí ze dne 10. 11. 2014 o uvolnění výplaty starobního důchodu ode dne 13. 10. 2014 a žádostí ze dne 23. 10. 2014 o zastavení výplaty starobního důchodu od 1. 11. 2014. Žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 4. 2. 2015 o tom, že výplata starobního důchodu žalobci od 1. 11. 2014 nenáleží, a rozhodla o zastavení výplaty starobního důchodu od 18. 3. 2015.

Další žádostí ze dne 24. 2. 2015 žalobce požádal o zvýšení starobního důchodu za dobu od 15. 7. 2014 do 12. 10. 2014, neboť dosáhl další doby pojištění a nebyl mu zároveň vyplácen starobní důchod. Žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 3. 6. 2015 (tzn. původní prvostupňové rozhodnutí I nahrazené přezkoumávaným prvostupňovým rozhodnutím I), jímž rozhodla o zvýšení starobního důchodu v období od 13. 10. 2014 do 31. 10. 2014 na částku 7595 Kč měsíčně. V tomto rozhodnutí vycházela z výpočtového základu ve výši 19754 Kč, přičemž zvýšení za 90 odpracovaných dnů doby pojištění činilo 297 Kč.

Žalovaná neprovedla dílčení procentní výměry starobního důchodu (původní procentní výměra činila 6662 Kč, výsledná rovněž 6662 Kč).

Žalobce dále podal žádost ze dne 6. 7. 2015 o přepočítání starobního důchodu k datu 1. 1. 2015, která byla na základě výzvy žalované upřesněna dopisem ze dne 12. 11. 2015 tak, že jde o období od 1. 11. 2014 - 27. 10. 2015. Dopisem ze dne 15. 1. 2016 informován o tom, že bude ve smyslu § 34 odst. 2 ZDP rozhodnuto po obdržení evidenčních listů důchodového pojištění. Žalobce dále podal žádost ze dne 10. 2. 2016 o uvolnění výplaty starobního důchodu od 28. 2. 2016 (o níž bylo rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím II ze dne 6. 6. 2016). Žalovaná zaslala žalobci vysvětlující dopis ze dne 17. 6. 2016, který obsahuje přehledné shrnutí všech řízení ve věci jeho starobního důchodu a zdůvodnění svého postupu.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Krajský soud vycházel při posouzení věci ze skutkového stavu zjištěného ze správního spisu, z něhož obecně vzato vyplývá, že jde o netypickou důchodovou věc s komplikovanými souvztažnostmi mezi jednotlivými řízeními, která ve věci starobního důchodu žalobce byla žalovanou vedena. Žalobce je poživitelem dílčího českého starobního důchodu a zároveň vykonává výdělečnou činnost, přičemž – jak sám uvádí – za účelem zjištění způsobu, jakým žalovaná důchod počítá, byl nucen podat několikrát žádost o úpravu. Důsledkem této „taktiky“ žalobce tak není jen poměrně nepřehledná skutková situace, ale také několikero přeplatků na starobním důchodu, které musel žalobce žalované vracet v důsledku svých žádostí o zastavení výplaty starobního důchodu, které podal za účelem využití mechanismu upraveného v ustanovení § 34 odst. 2 ZDP (tzn. zvýšení procentní výměry starobního důchodu za každých 90 kalendářních dnů výdělečné činnosti o 1,5 % z výpočtového základu). Žalobce má však na uvedený postup ze zákona právo a logicky sleduje zvýšení svého dílčího starobního důchodu, pročez samozřejmě nelze jeho snahu považovat za bezúčelné uplatňování práva.

Podle ustanovení § 34 odst. 2 ZDP v rozhodném znění platilo, že „Výše procentní výměry starobního důchodu stanovená podle odstavce 1 se zvyšuje pojištěnci, který splnil podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 1 nebo § 29 odst. 3 písm. a) a po vzniku nároku na tento důchod vykonával výdělečnou činnost a nepobíral přitom starobní důchod ani

invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, za každých 90 kalendářních dnů této výdělečné činnosti o 1,5 % výpočtového základu. Doba kratší než 90 kalendářních dnů, která nebyla zhodnocena podle předchozí věty jako doba pojištění, se přičte k době pojištění získané do vzniku nároku na starobní důchod, pokud se tak získá celý rok doby pojištění, a to v rozsahu potřebném pro toto přičtení; na žádost pojištěnce se procentní výměra starobního důchodu nezvýší podle věty první a doba výdělečné činnosti uvedená ve větě první se přičte k době pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod, a to v rozsahu uvedeném v žádosti pojištěnce. Za výkon výdělečné činnosti se pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu nepovažují doby pracovního volna bez náhrady příjmu a neomluvené nepřítomnosti v práci a doby uvedené v § 16 odst. 4 věty druhé písm. a).“

K výkladu tohoto ustanovení je potřeba uvést související závěry judikatury, že pojištěnec, jemuž byl přiznán starobní důchod, má na výběr, zda bude pobírat dávku důchodového pojištění v souběhu s příjmem z výdělečné činnosti za existence pracovněprávního vztahu na dobu určitou, nebo případně zůstane v pracovněprávním vztahu na dobu neurčitou bez současného nároku na výplatu přiznané dávky s tím, že po vzniku nároku na starobní důchod je pojištěnec nepobírající starobní důchod zvýhodněn tím, že se zvyšuje procentní výměra starobního důchodu podle citovaného ustanovení podstatně progresivnějším způsobem (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2007, č.j. 3 Ads 88/2006-72). Citované ustanovení upravuje tedy režim hodnocení doby pojištění získané po vzniku nároku na starobní důchod za podmínky, že souběžně s výkonem výdělečné činnosti nebyl pobírán starobní důchod. Tento mechanismus negarantuje hodnocení každého dne doby pojištění získané po nároku uvedeným způsobem (v zásadě násobky intervalu 90 dnů), ale umožňuje také pojištěnci případný zbytek doby pojištění takto získané započíst do doby pojištění získané do vzniku nároku na důchod, získá-li se takto celý jeden rok doby pojištění. Režim nakládání s dobou získanou do vzniku nároku na starobní důchod a po vzniku nároku je tedy odlišný, což ustáleně reflektuje i judikatura správních soudů (viz k tomu kupř. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 4. 2017, č.j. 33 Ad 39/2015 – 46).

Poněkud jiný mechanismus zhodnocení dodatečně získané doby pojištění „po nároku“ představuje ustanovení § 34 odst. 4 ZDP. Podle tohoto ustanovení v rozhodném znění platí, že „*Výše procentní výměry starobního důchodu stanovená podle odstavce 1 se na žádost zvyšuje pojištěnci, který splnil podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 1 nebo § 29 odst. 3 písm. a) a po vzniku nároku na tento důchod vykonával výdělečnou činnost a pobíral přitom starobní důchod v plné výši, za každých 360 kalendářních dnů této výdělečné činnosti o 0,4 % výpočtového základu. Ustanovení odstavce 2 věty třetí platí zde obdobně.*“

K výkladu tohoto ustanovení krajský soud uvádí, že doba pojištění získaná v tomto režimu (označená ve vysvětlivkách OLDP jako doba po nároku 3) se hodnotí na žádost pojištěnce pro účely zvýšení procentní výměry důchodu již méně příznivě než doba po nároku, v níž pojištěnec nepobírá starobní důchod, a umožňuje pojištěnci zvýšit si procentní výměru starobního důchodu za každých 360 dnů další doby pojištění po vzniku nároku na starobní důchod, i pokud vedle pobírání plné výše starobního důchodu vykonává výdělečnou činnost, z níž je odváděno pojistné. Zákonodárce tak stimuluje pojištěnce jednak k setrvání v produktivním věku, jednak navyšuje objem příspěvků do systému důchodového pojištění o pojistné, které by jinak tito pojištěnci již neodváděli (viz

k tomu rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2017, č. j. 10 Ads 128/2017–31). I dle důvodové zprávy k zákonu č. 306/2008 Sb., jímž byl do zákona o důchodovém pojištění vložen § 34 odst. 4, se uvádí, že v tomto ustanovení jde o „rozšíření možnosti postupného odchodu z ekonomické aktivity spočívající v tom, že umožňuje souběh výdělečné činnosti po dosažení důchodového věku a pobírání starobního důchodu v plné výši s možností stanovit výši procentní výměry s přihlédnutím k této výdělečné činnosti“ (sněmovní tisk č. 435, 5. volební období 2006 - 2010, digitální repozitář, www.psp.cz, zvýraznění doplněno). Výpočtovým základem se i zde rozumí výpočtový základ, z něhož byl daný starobní důchod, resp. jeho procentní výměra, vypočten. Navýšení výpočtového základu o 0,4% za každých 360 kalendářních dnů výdělečné činnosti je jednotné bez ohledu na výši dosažených příjmů z výdělečné činnosti (viz k tomu VOŘÍŠEK, V. Zákon o důchodovém pojištění. 1.vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 124).

Předmětem přezkumu v posuzované věci je rozhodnutí žalované, kterým došlo k nahrazení původního rozhodnutí žalované č. I ze dne 3. 6. 2015, č.j. X, jímž bylo původně rozhodnuto o zvýšení procentní výměry ode dne 13. 10. 2014 o celých 297 Kč, o úpravě výše starobního důchodu, a to za období výdělečné činnosti žalobce od 15. 7. 2014 do 12. 10. 2014. V tomto rozhodnutí tedy šlo o aplikaci vyloženého mechanismu zvýšení procentní výměry starobního důchodu ve smyslu § 34 odst. 2 ZDP. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) a d) ZDP platí, že pokud se zjistí, že „c) důchod *byl přiznán nebo je vyplácen ve vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byl přiznán nebo se vyplácí neprávem, důchod se sníží nebo odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplácen, nebo že d) důchod byl neprávem přiznán nebo vyplácen od dřívějšího data, než od jakého důchod nebo jeho výplata náleží, důchod se přizná ode dne, od něhož náleží, nebo se nárok na výplatu stanoví ode dne, od něhož výplata náleží*“. Podle tohoto ustanovení je žalovaná oprávněna měnit výši vypláceného starobního důchodu, zjistí-li, že nebyl přiznán ve správné výši, nicméně pouze pro futuro (od následujícího měsíce).

Stejný mechanismus byl aplikován i v prvostupňovém rozhodnutí II ze dne 6. 6. 2016, přičemž se jednalo o zvýšení procentní výměry starobního důchodu na základě žádosti ze dne 10. 2. 2016 a dále uvolnění výplaty starobního důchodu na období 28. 2. 2016 do 29. 2. 2016. Krajský soud nepochybně dává žalobci za pravdu v tom, že toto řízení trvalo na poměry obvyklých lhůt pro vydání rozhodnutí v důchodových věcech déle, nicméně je třeba poukázat na zvláštní ustanovení § 107a zákona č. 582/1991 Sb. ve spojení s právní úpravou obecných lhůt pro vydání rozhodnutí podle správního řádu, kde se počítá s tím, že lhůty pro vydání rozhodnutí se přiměřeně prodlužují o dobu, po kterou se došetřují rozhodné skutečnosti u zaměstnavatelů a dalších právnických nebo fyzických osob, správních úřadů, cizozemských nositelů nemocenského, důchodového, zdravotního nebo úrazového pojištění (zabezpečení), a o dobu, kterou orgán sociálního zabezpečení stanovil tomu, kdo podání učinil, k odstranění nedostatků podání. Ustanovení § 85a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., které je systematicky nejbližším zvláštním pravidlem pro úpravu délky lhůt (90 dnů) pro vydání rozhodnutí v řízení ve věcech důchodového pojištění, se začalo vztahovat na rozhodování ve věcech změny poskytování či výše důchodové dávky až s účinností od 1. 2. 2018 (novelizace zákonem č. 259/2017 Sb.). V posuzované věci lze prodlevy žalované při vydání rozhodnutí o žádosti žalobce o uvolnění výplaty důchodu již zmíněné komplikovanosti důchodové agendy žalobce (komunikace se slovenským a finským nositelem pojištění, dozjišťování doby pojištění u zaměstnavatele FINNLINE spol. s r.o., přeplatková agenda). V souhrnu krajský soud

k těmto námitkám uvádí, že jakkoliv řízení ve věci vydání prvostupňového rozhodnutí II bylo nestandardně dlouhé, nejedná se o žádnou vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí o věci samé ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

K jednotlivým žalobním námitkám týkající se dalších tvrzených procesních vad napadeného rozhodnutí krajský soud uvádí následující. Pokud se týká žalobcovy argumentace, že žalovaná měla vzít v potaz související případ manželky žalobce Ing. D. K. (rozhodnutí v této důchodové věci žalobce přiložil k žalobě), krajský soud uvádí následující. Jakkoliv je pravdou, že žalobce již ve správním řízení ve svých námitkách proti prvostupňovým rozhodnutím I. a II. upozorňoval na obdobu své důchodové věci s případem své manželky, kde podle jeho tvrzení měla žalovaná postupovat jinak, nebylo povinností žalované z této věci vycházet. Jde o jednotlivá rozhodnutí v důchodových věcech, které spolu souvisí zejména skrze rodinný poměr účastníků řízení. Na tomto půdorysu nelze hovořit o legitimním očekávání ve smyslu zohlednění ustálené správní praxe (k jejímu vymezení viz zejm. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132), neboť jednotlivá rozhodnutí nemusejí tuto správní praxi vždy reflektovat. Krajský soud nicméně nepovažuje zdůvodnění žalované obsažené v napadeném rozhodnutí za přílehlavé, neboť její odkaz na ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. (tzn. povinnost zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se zaměstnanci žalované seznámili při plnění úkolů orgánů sociálního zabezpečení), nepůsobí v tomto kontextu vůbec přesvědčivě. Lze souhlasit se žalobcem, že souhlas nositelky osobních údajů bylo možno získat od manželky žalobce poměrně bez obtíží, přičemž žalovaná nepochybně mohla se závěry obsaženým v označeném rozhodnutí naložit jako se skutečnostmi, které jsou jí známy z úřední činnosti. Konec konců, námitka žalobce se týkala odlišného způsobu vyhotovení OLDP a metodiky nakládání s dobami pojištění získanými po vzniku nároku v době pobírání plné výše starobního důchodu. Jakkoliv tedy krajský soud nesdílí názor žalované na důvod, proč nepoužila v odůvodnění napadeného rozhodnutí údajně obdobné (a přitom jinak řešené) rozhodnutí ve věci manželky žalobce, zároveň v tomto neshledává vadu, která by zakládala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu krajský soud připomíná, že nepřezkoumatelnost je dána zejm. nedostatkem důvodů skutkových, nikoliv dílčími nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Ads 58/2003 – 75). V předmětné věci má krajský soud za to, že určujícím kritériem pro posouzení správnosti napadeného rozhodnutí je to, zda postup žalované byl v této věci zákonný a správný, a nikoliv to, zda žalované v té či oné jiné důchodové věci zaujala odlišný přístup.

Pokud se týká tvrzeného porušení zásady legitimního očekávání, které žalobce spatřuje v tom, že žalovaná aplikovala v jeho důchodové věci postupně až tři různé metody výpočtu starobního důchodu, krajský soud uvádí následující. Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutím ze dne 26. 6. 2014, jímž byl starobní důchod žalobce ve smyslu § 34 odst. 4 ZDP zvýšen, částka zvýšení procentní výměry nebyla dílčena, což potvrdila i žalovaná ve svém vyjádření. Stejně tak ani v původním rozhodnutí ze dne 3. 6. 2015 (o zvýšení procentní výměry za dobu odpracovanou od 13. 7. 2014 do 12. 10. 2014), na základě něhož byla procentní výměra starobního důchodu navýšena o 297 Kč, nebylo výsledné zvýšení starobního důchodu nikterak dílčeno. Celková výše důchodu činila 7595 Kč. Tato chyba

byla napravena rozhodnutím č. I. ze dne 6. 6. 2016 (přezkoumaného napadeným rozhodnutím), jímž byla zpětně ke dni 13. 10. 2014 procentní výměra starobního důchodu žalobce přepočítána tak, že zvýšení procentní výměry 297 Kč bylo podílčeno poměrem dob a vyšlo na 120 Kč měsíčně. Celková výše starobního důchodu činila tedy od 13. 10. 2014 částku 7298 Kč měsíčně. Krajský soud nepovažuje tento postup za rozporný se zásadou legitimního očekávání, jakkoliv přitakává žalobci v tom, že mohl působit na žalobce poněkud překvapivě. Nicméně aplikované ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) ZDP, podle něhož bylo prvostupňové rozhodnutí I. vydáno, je konstruováno pro nápravu chyb orgánů důchodového pojištění způsobených při zjišťování skutkového stavu či při aplikaci právní úpravy při zkoumání podmínek pro vznik nároku na důchod a při stanovení jeho výše, a to na základě postupu ex offio. Restrikcí proti přílišnému zásahu do právní jistoty pojištěnce je zajisté časové zakotvení možnosti snížení či odnětí důchodu, a to pro futuro od nejbližšího následujícího období, za něž je důchod vyplácen. Pokud žalovaná v mezinárodním od vydání původního prvostupňového rozhodnutí ze dne 3. 6. 2015 dospěla k závěru, že původně postupovala nesprávně, pokud neprovedla dílčení zvýšení procentní výměry, nepochybně mohla postupovat ve smyslu uvedeného mechanismu pro změny výše důchodu, aniž by jí v tom bránil princip legitimního očekávání poživatele důchodu. Pokud žalobce v tomto kontextu ještě namítl, že žalovaná porušila jeho legitimní očekávání i tím, že ponechala v platnosti své rozhodnutí ze dne 26. 6. 2014, krajský soud připomíná, že tímto rozhodnutím došlo ke zvýšení starobního důchodu ode dne 16. 2. 2014 na 7298 Kč měsíčně, a to podle ustanovení § 34 odst. 4 ZDP, a nikoliv podle ustanovení § 34 odst. 2 ZDP jako v případě rozhodnutí ze dne 3. 6. 2015 následně nahrazeného prvostupňovým rozhodnutím I. Žalobcem odkazované rozhodnutí ze dne 26. 6. 2014 tedy nemohlo z povahy věci vytvářet legitimní očekávání ve vztahu k hodnocení jiných dob pojištění v jiném zákonném režimu.

Ve druhé skupině žalobních námitek žalobce zpochybnil hmotněprávní úvahu žalované, která se opírala o princip dílčení vyjádřený v čl. 52 nařízení č. 883/04 (EU), podle něhož platí, že při výpočtu poměrné dávky „postupuje příslušná instituce členského státu tak, že vypočte vyšší náležející dávky výpočtem teoretické výše a následně skutečné výše dávky (poměrná dávka) takto: i) teoretická výše dávky se rovná dávce, kterou by dotyčná osoba měla nárok, pokud by všechny doby pojištění nebo bydlení získané podle právních předpisů ostatních členských států byly získány ke dni přiznání dávky podle právních předpisů, které uplatňuje. Pokud podle těchto právních předpisů výše dávky nezávisí na délce získaných dob, považuje se uvedená výše za teoretickou výši; ii) příslušná instituce pak stanoví skutečnou vyšší poměrné dávky tak, že použije na teoretickou výši poměr mezi délkou dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů, které uplatňuje, a celkové délky dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů všech dotčených členských států.“ Žalobce uvádí k výkladu a aplikaci tohoto ustanovení koordinačního nařízení v kontextu předmětného ustanovení § 34 odst. 2 ZDP několikero námitek, k nimž krajský soud uvádí následující argumentaci.

Žalobce v první řadě rozporuje, že žalovaná dílí tzv. základní výměru důchodu, a to neúplnou dobou pojištění v ČR. K tomu je třeba uvést, že podle české právní úpravy se starobní důchod skládá z tzv. základní výměry, která je stanovena procentem z průměrné mzdy (s účinností od 1. 1. 2012 je to 9%) a dále z tzv. procentní výměry, která se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu podle doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod a podle doby pojištění získané po vzniku nároku na tento důchod.

Do doby pojištění získané do 18 let věku a po vzniku nároku na starobní důchod se nezahrnují náhradní doby pojištění. Výše procentní výměry starobního důchodu činí nejméně 770 Kč měsíčně (§ 33 odst. 1 a 2 ZDP). Již ze samotné konstrukce starobního důchodu jako dvousložkové dávky je zřejmé, že aby mohl být naplněn účel tzv. poměrné dávky, je třeba stejným poměrem dob pojištění (česká doba/celková doba pojištění) dílit obě složky starobního důchodu. Jakkoliv nemá základní výměra starobního důchodu nic společného se zvýšením samotné procentní výměry, je i při rozhodování o navýšení procentní výměry podle § 34 odst. 2 ZDP třeba vypočítat celkovou výši starobního důchodu po zvýšení, což není v případě tzv. poměrné dávky možné bez opětovného provedení dílení obou složek důchodu, tedy i základní výměry.

Co se týká žalobcova tvrzení, že žalovaná dílí obě složky starobního důchodu neúplnou dobou pojištění, je třeba podotknout, že námitka žalobce nemíří vůči samotnému zjištění dob pojištění pro nárok na starobní důchod a pro jeho výpočet, ale proti technice práce s dobami pojištění pro účely jejich evidence v OLDP a jejich zohlednění při rozhodování o zvýšení starobního důchodu ve smyslu § 34 odst. 2 ZDP. K namítané neúplnosti doby pojištění je třeba říci, že žalobce požaduje započtení dob pojištění „po nároku 3“, tedy doby výdělečné činnosti po vzniku nároku na starobní důchod, po kterou byl ovšem starobní důchod pobírán v plné výši. Jedná se o dobu od 22. 2. 2013 do 14. 7. 2014 a od 13. 10. 2014 do 31. 10. 2014. Je potřeba říci, že tyto doby nejsou v OLDP ze dne 31. 5. 2016 připojeného k prvostupňovým rozhodnutím ze dne 6. 6. 2016 vyznačeny. Žalobce se v tomto odkazuje na rozhodnutí žalované a OLDP připojený k rozhodnutí ve věci své manželky ze dne 22. 2. 2016.

Krajský soud již v úvodu předeslal, že nepovažuje rozhodnutí žalované vydaná ve věci manželky žalobce za směrodatná, neboť se v první řadě jedná o jinou důchodovou věc jiného pojištěnce. Krajský soud poznamenává, že náležitosti osobního listu důchodového pojištění nejsou zákonem explicitně stanoveny (na rozdíl od tzv. informativního osobní list důchodového pojištění upraveného v ustanovení § 40a zákona č. 582/1991 Sb.). OLDP lze sice považovat materiálně za nedílnou součást rozhodnutí v důchodové věci, což ale opět zákon č. 582/1991 Sb. (srov. § 86 tohoto zákona) výslovně neupravuje. Pokud se týká neuvedení těchto dob pojištění v OLDP, krajský soud je téhož názoru jako žalovaná, že tyto doby nemusejí nutně uvedeny, neboť neovlivňují splnění podmínek vzniku nároku na důchodovou dávku, takže pokud žalovaná při příležitosti vydání tohoto rozhodnutí není povinna vydávat a přikládat nový OLDP. Na druhé straně, pokud je žalovaná v OLDP uvede (což je předvídáno ve vysvětlivkovém aparátu OLDP), jde nepochybně o postup souladný se zásadami dobré správy, neboť z OLDP by měly být z logiky věci být zřejmé všechny doby pojištění, i to, jaký vliv mají na výpočet důchodu (druh doby, získaný vyměřovací základ). Podstatné ovšem je, že z hlediska výpočtu procentní výměry v tomto případě žalovaná pracuje s původním výpočtovým základem, který byl stanoven ke dni vzniku nároku na starobní důchod. Do doby pojištění se tato doba podle § 34 odst. 4 ZDP tudíž standardně nezapočítává, v čemž krajský soud zcela souhlasí se žalovanou. Neuvedení dob pojištění označených jako „po nároku 3“ v OLDP připojenému k prvostupňovým rozhodnutím tedy nepovažuje krajský soud sice za postup souladný s optimální správní praxí žalované, ale jde o nedostatek, který podle krajského soudu nedosahuje intenzity nezákonnosti. V tomto ohledu je třeba znovu zdůraznit, že žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlila, proč nepoužila k dílení tyto dodatečně získané doby pojištění, ale pouze tzv. doby „po nároku 1“, tedy doby pojištění, které získal žalobce sice na základě výdělečné činnosti v období po vzniku nároku na starobní důchod,

ale zároveň v té době nepobíral starobní důchod. Jestliže tyto doby nebyly použity a započteny pro dílčení, pak nemůže jejich neuvedení v OLDP představovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, jak tvrdí žalobce.

K namítané „nesprávné metodice“ postupu při dílčení starobního důchodu žalobce krajský soud uvádí, že ani s touto námitkou se neztotožnil, a to z následujících důvodů. Citované ustanovení čl. 52 koordinačního nařízení č. 883/04 má v první řadě ten význam, že umožňuje realizovat princip rovnosti nakládání s dobami pojištění získanými v různých členských státech na základě mechanismu sčítání dob, které se použijí pro výpočet tzv. teoretické dávky. Ta je následně v poměru získaných dob pojištění „podílčena“ v poměru k době pojištění získané v tom členském státě, jehož nositel pojištění (kompetentní instituce) rozhoduje o přiznání důchodové dávky. Smyslem tohoto článku je na základě právní fikce umožnit pojištěnci splnění podmínek potřebné doby pojištění pro získání nároku na dávku podle vnitrostátních předpisů členského státu, v němž pojištěnec žádá o přiznání důchodové dávky. Žalobci vadí, že žalovaná v prvostupňovém rozhodnutí II provedla nové dílčení procentní výměry, ale nezapočetla mu doby pojištění „po nároku 3“. Žalobci byla prvostupňovým rozhodnutím ze dne 6. 6. 2016 dohodnuta doba pojištění po nároku od 15. 7. 2014 do 12. 10. 2014 podle § 34 odst. 2 a obdržel nový OLDP. Navýšení procentní výměry za každých 90 kalendářních dnů (bez vyloučených dob) náleží zvýšení o 1,5 % výpočtového základu, které již podléhá celkovému dílčení. Z prvostupňového rozhodnutí I a připojeného OLDP je zřejmé, že žalovaná použila k výpočtu navýšení procentní výměry takový postup, že k původní době pojištění 17696 dnů bylo přičteno 90 dnů (jak k celkové době pojištění, tak i k české době), 297 Kč bylo podílčeno poměrem české doby pojištění (zvýšené o 90 dnů) / celkové doby s přičtením 90 dnů (17786) = 120 Kč. Krajský soud poukazuje na to, že citovaný čl. 52 odst. 1 písm. b bod i) nařízení 883/04 je koordinačním pravidlem, jehož smyslem není nahradit právní předpisy členských států, v nichž pojištěnec získal doby pojištění, ale sladit jejich působení tak, aby pojištěnec došel smyslu existence systému důchodového pojištění, tedy získal za odpracované doby pojištění důchodovou dávku. Žalovaná je tedy povinna započíst na základě principu sčítání dob doby pojištění získané v jiných členských státech, jakoby se jednalo o doby získané podle českých právních předpisů. Výklad žalobce, že na základě tohoto pravidla je žalovaná povinna započíst i doby získané po vzniku nároku na důchod v době, kdy již byl starobní důchod žalobci souběžně s výkonem výdělečné činnosti vyplácen, jde za hranice smyslu a významu tohoto koordinačního mechanismu.

Krajský soud je přesvědčen o tom, že postup žalované v prvostupňových rozhodnutí I a II je správný. Rozhodnutí o navýšení procentní výměry důchodové dávky za každých dalších 90 dnů doby pojištění je ve své podstatě rozhodnutím reformačním, které mění skrze nově vypočtenou procentní výměru výši důchodové dávky. Smysl dílčení takto vypočteného zvýšení spočívá podle názoru krajského soudu v tom, že ono zvýšení je stále podmíněno aplikací mechanismu sčítání dob pojištění pro vznik nároku, a to i tehdy, pokud se jedná o dobu pojištění ve smyslu § 34 odst. 2 ZDP, která má být hodnocena až po vzniku nároku na důchod. Jestliže dojde k zápočtu doby pojištění do poměru získaných českých dob vůči celkově získané době pojištění, je třeba výsledně získané navýšení procentní výměry podílit úplně stejně, jakoby se tomu stalo v případě rozhodování o nároku a výši důchodové dávky. Krajský soud tedy sdílí názor žalované, že při aplikaci ustanovení § 34 odst. 2 ZDP je třeba přihlídnout i k čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/04, tedy podílit navýšení procentní výměry starobního důchodu v poměru k celkově získané době pojištění (včetně dob „po nároku 1“) vůči české době pojištění (včetně dob

„po nároku 1“). Návazně se tedy krajský soud již podrobně nezabýval žalobcem předestřeným vlastním výpočtem starobního důchodu, neboť jím uváděné premisy týkající se způsobu aplikace mechanismu zvýšení procentní výměry podle § 34 odst. 2 ZDP s přihlédnutím k čl. 52 nařízení č. 883/04 (EU) nepovažoval za správné.

Z uvedených důvodů krajský soud přes shora vytýkané dílčí nedostatky prvostupňových rozhodnutí nespatřuje v napadeném rozhodnutí takovou vadu, pro něž by bylo třeba je zrušit a vrátit žalované k dalšímu řízení. V meritu považuje krajský soud napadené rozhodnutí za zákonné a správné, a proto žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nelze náhradu nákladů řízení přiznat ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. května 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.